

פרידה ממרים קופמן (1937–2026) מאת עדי ורניק-ריב

ב־3 בספטמבר 2026, בשעה 9:23 בבוקר, קיבלתי מטליה בתה את ההודעה כי מרים הלכה לעולמה. זה היה בוקר יום חמישי, השעה הייתה כבר 10:00, ואני עמדתי ללמד בלט. תלמידות כיתה י' כבר עמדו מוכנות לצד הבר. איך מתחילים את השיעור כשכל כך הרבה מכביד על הלב?

המורה שלי נפטרה.

זו שהאמינה בי,

זו שעזרה לי להגשים חלום,

זו שהפכה אותי ליד ימינה,

וזו שפרשה עליי את כנפי משנתה וזימנה אותי לצפות בה וללמוד את שיטת ההוראה שלה, מגיל חמש ועד בוגרים.

מרים קופמן הייתה אמא הבלט שלי.

לפעמים הייתי קוראת לה "אמא" בטעות, והיינו צוחקות ומתחבקות.

עברתי בין התלמידות כולי מלאת השראה ממנה. כאילו עצם הקיום שלהן מעיד על הקיום שלה. ניסיתי ללמד כמוה. אני מהתלמידות האלה שיש להן מורות לחיים ומרים הייתה אחת ומיוחדת במינה. מנטורית, ואולי קצת גורו. בעצם, הרבה גורו.

מרים קופמן הייתה דמות להערצה. היא נולדה בארץ, בהרצליה, לאם חד הורית. בגילאי 12 עד 15 למדה אצל מיה ארבטובה, ומגיל 15 עד 20 הוכשרה בבלט ראמבר (Rambert) באנגליה ורקדה בלהקה. בארץ רקדה בהפקות שונות ובאופרה הישראלית, ולבסוף פתחה את "בית הספר לבלט קלאסי של מרים קופמן" ברחוב אשכנזי 3 בפתח תקווה, אשר פעל כשישים שנה.

מעבר לעובדה שחינכה, גידלה וטיפחה דורות של תלמידים שחלקם מככבים כיום ככוריאוגרפים, כרקדנים וכמורים לבלט, מרים חינכה בראש ובראשונה לערכים: כבוד לזולת, פירגון, יושר, חברות, עזרה הדדית, לקיחת אחריות, מוסר עבודה, חריצות וכמובן אהבה למוזיקה ולבלט. משמעות התנועה והרגש תפסו מקום מרכזי בשיעוריה, לא פחות מהטכניקה. הסטודיו לבלט היה עבודה המקום המאושר ביותר והוא העניק לה משמעות, תקווה, שמחת חיים ואהבה גדולה.

גם ברגעיה האחרונים בבית החולים, כשהיא שוכבת על ערש דווי, ביקשה מרים לצפות בבלט האהוב עליה, "ג'יזל", תוך שהיא מניעה את ידיה בריקוד לצלילי המוזיקה. היא רקדה עד הרגע האחרון.

עבור מרים המשפחה הייתה הדבר החשוב מכול. היא הייתה נשואה למשה קופמן ז"ל והותירה אחריה משפחה ענפה: ארבעה ילדים, נכדים ונינים רבים.

היה לי הכבוד העצום ללמוד ממנה, ואני רואה את עצמי כממשיכת דרכה במובנים רבים.

למרים מורתי האהובה כל כך,

יהי זכרך ברוך.